

Sygn. akt: I ACa 1057/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Wiklak
Sędziowie:	SA Joanna Walentkiewicz - Witkowska SO del. Elżbieta Zalewska – Statuch (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Płoszaj

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. B.**

przeciwko **M. R. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 27 maja 2013 r. sygn. akt I C 2193/12

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Płocku do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 1057/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 maja 2013 roku Sąd Okręgowy w Płocku oddalił powództwo S. B. przeciwko M. R. – Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w P. o zapłatę i obciążył powoda poniesionymi kosztami procesu. Postanowieniem z dnia 27 maja 2013 roku Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 172 420 zł i co do kwoty 70 190 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń, których istotne elementy przedstawiają się następująco:

M. R., komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w P., prowadziła na wniosek wierzyciela, Urzędu Skarbowego w P., postępowanie egzekucyjne przeciwko S. B. o zapłatę sumy 135 773,80 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania, na podstawie tytułu wykonawczego o sygn. SM 6/7868/06 z dnia 30 października 2006r. i innych (sygn. akt KM 299/07).

W toku tego postępowania, pismem z dnia 17.11.2009 roku dokonała zajęcia wierzytelności, przysługującej S. B. od firmy (...) Spółki z o.o. we W., do kwoty stanowiącej wysokość zadłużenia S. B.. Wierzytelność ta zajęta została przez pozwaną także w innych sprawach egzekucyjnych, toczących się na wniosek innych wierzycieli.

Firma (...) Spółka z o.o. we W. zawarła

w dniu 14 maja 2007 roku ze S. B. umowę najmu zabudowanej nieruchomości, na okres do 14 czerwca 2009 roku, z możliwością jej przedłużenia na kolejny okres. Strony ustaliły miesięczny czynsz w wysokości 15 000 zł netto, zastrzegły ponadto,

że stawka czynszu będzie podwyższona każdorazowo o VAT w aktualnej wysokości.

W ramach ustalonego czynszu S. B. zobowiązał się do ponoszenia bieżących opłat, związanych m.in. z dostarczaniem do nieruchomości energii elektrycznej. Umowa została przedłużona do dnia 14 czerwca 2012 roku, strony zmieniły także wysokość czynszu: w okresie 1.10.2008 - 30.12.2009 na kwotę po 13 000 zł miesięcznie i w okresie od 1.01.2010 roku po 15.000 zł.

W odpowiedzi na zajęcie wierzytelności firma (...) (...) poinformowała komornika o wysokości czynszu i okresie, na jaki zawarto umowę.

Spółka od grudnia 2009 roku przekazywała komornikowi zajętą wierzytelność. Przekazany został czynsz za okres listopad 2009 roku, grudzień 2009 roku i styczeń 2010 roku, ale w sprawie nie zostało ustalone w jakich kwotach. Pieniądze pozwana przeznaczyła na zaspokojenie części roszczeń pracowniczych w ramach podziału sumy uzyskanej z egzekucji. Kwota ta nie wystarczyła na zaspokojenie należności podatkowych.

S. B. złożył do Sądu Rejonowego w P. skargę na czynność komornika, w tym m.in. na zajęcie wierzytelności, należnych mu od spółki (...)

w sprawie KM 299/07. Podał, iż zaskarżył do WSA tytuł wykonawczy, wystawiony przez Urząd Skarbowy w P., w związku z czym zajęcie winno być wstrzymane, ponadto zakwestionował zajęcie kwoty, stanowiącej VAT od czynszu najmu.

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2010 roku zobowiązano komornika do zaktualizowania zajęć wierzytelności S. B. w stosunku do firmy (...)

w sprawach KM 288/08 i Km 1383/05. Oddalono natomiast skargę na zajęcie wierzytelności w sprawie Km 299/07.

W uzasadnieniu wskazano, iż zgodnie z art. 833 § 2 kpc w związku

z art. 87 § 3 pkt 2 kp zasadne jest żądanie zwolnienia połowy wierzytelności z tytułu czynszu najmu w sprawach KM 288/08 i Km 1383/05, jako służącej zapewnieniu utrzymania dłużnika, ale w odniesieniu do zajęcia w sprawie KM 299/07 podano, iż brak jest norm formalnoprawnych w postępowaniu egzekucyjnym, uzasadniających ograniczenie zajęcia świadczeń, przypadających dłużnikowi z uwagi na ich obciążenie obowiązkiem podatkowym, ponadto wskazano, iż nie ma obligatoryjnych podstaw do zawieszenia postępowania egzekucyjnego z uwagi na toczące się postępowanie administracyjne.

W styczniu 2010 roku zakład energetyczny odciął dopływ energii elektrycznej do wynajmowanej nieruchomości, gdyż jej właściciel nie opłacał należności za dostawę energii. Powód nie miał również pieniędzy na prowadzenie remontów nieruchomości. Nie uregulował należności z tytułu VAT od wynajmu nieruchomości.

Pismem z dnia 3 lutego 2010 roku Spółka (...) wypowiedziała umowę najmu

z powodu nieopłacenia przez wynajmującego rachunków za dostawę prądu skutkiem czego było pozbawienie spółki przez zakład energetyczny dostaw prądu, a także z powodu nieusunięcia przez wynajmującego pomimo wezwań szeregu wad przedmiotu najmu.

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2010 roku M. R. umorzyła postępowanie egzekucyjne przeciwko S. B. w sprawie KM 299/07 z powodu bezskuteczności egzekucji.

S. B. nie ma żadnych dochodów, utrzymuje się z pomocy osób bliskich, korzysta z pomocy opieki społecznej.

Sąd oddalił wniosek powoda o uzyskanie z zakładu energetycznego salda zaległości na rachunku indywidualnym powoda, jak również wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości szkody powoda, uznając, iż okoliczność na jakie wnioski zostały zgłoszone nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powód cofnął wniosek o przesłuchanie świadków: A. K. i K. S..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy powództwo oddalił.

Sąd wyjaśnił, że analiza art. 23 ustawy o komornikach i egzekucji oraz art. 804 kpc nie pozwala postawić pozwanej zarzutów podejmowania działań niezgodnych z prawem, ponieważ wszystkie jej czynności były prawidłowe. Pozwana wszczęła postępowanie egzekucyjne zgodnie z wnioskiem wierzyciela na podstawie złożonych tytułów wykonawczych i przeciwko dłużnikowi wskazanemu w ich treści; podjęła działania egzekucyjne przewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji, w tym dokonała zajęcia wierzytelności przysługującej dłużnikowi w trybie art. 895 i nast. kpc. Dłużnik wierzytelności potwierdził, iż powodowi przysługuje od niego wierzytelność z tytułu najmu, podał jej wysokość i następnie przekazał zajęte kwoty komornikowi, który następnie dokonał ich rozliczenia między wierzycieli powoda w trybie podziału sumy uzyskanej z egzekucji.

Sąd także podniósł, iż żaden z przepisów nie nakazuje komornikowi ograniczenia zajęcia wierzytelności o sumy, odpowiadające wysokości opłat związanych z kosztami utrzymania wynajmowanej nieruchomości. Podobnie, żaden z przepisów egzekucyjnych, ani też przepisów podatkowych nie przewiduje ograniczenia zajęcia wierzytelności przez komornika i w dalszym toku ograniczenia prowadzonej przez niego egzekucji jedynie do wierzytelności netto. Zajęciu podlega także ten składnik czynszu, który stanowi VAT, zwłaszcza że należności podatkowe, obciążające dłużnika, podlegają zaspokojeniu w toku egzekucji w ramach podziału sumy, uzyskanej z egzekucji - zgodnie z art. 1025 kpc.

Przesądżając zasadę braku odpowiedzialności za zgłoszoną przez dłużnika szkodę Sąd odstąpił od badania faktu powstania szkody i jej wysokości, w tym także wysokości kwoty przekazanej komornikowi przez dłużnika zajętej wierzytelności.

W ocenie Sądu dla rozstrzygnięcia sprawy nie miała znaczenia okoliczność, iż w toku rozpoznania skargi powoda na czynność komornika w postaci zajęcia wierzytelności od firmy (...), dokonanej na żądanie innego wierzyciela, sąd nakazał komornikowi na przyszłość ograniczenie zajęcia o koszty utrzymania dłużnika. Przedmiotem sporu nie było bowiem żądanie zwrotu tychże kosztów utrzymania, czy naprawienia szkody, związanej z ich brakiem.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Apelację od wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając orzeczenie w części oddalającej powództwo i zarzucając rozstrzygnięciu:

(1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w zw. z art. 833 § 2 k.p.c. w zw. z art. 87 § 3 pkt 2 k.p. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na uznaniu, że pozwana nie jest zobowiązana do weryfikowania wniosku o wszczęcie egzekucji, nawet gdy okoliczności wyłączające lub ograniczające egzekucję są jej znane z urzędu;

(2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w zw. z art. 834 k.p.c. w zw. z art. 87 § 3 pkt 2 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że pozwana uprawniona była do zajęcia kwoty należnego powodowi VAT, podczas gdy z art. 834 k.p.c. jednoznacznie wynika, że wierzytelność podlegał zajęciu po odliczeniu podatków i opłat należnych na podstawie ustawy, a w konsekwencji prawidłowa wykładnia powyższego przepisu oraz jego zastosowanie prowadziłyby do wniosku, że pozwana nie była uprawniona do zajęcia VAT i ponosi z tego tytułu odpowiedzialność odszkodowawczą wobec powoda przewidzianą w art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji;

(3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 23 ustawy o komornikach sądowych i 833 § 2 k.p.c. w zw. z art. 87 § 3 pkt 2 k.p., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że pozwana nie jest zobowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie przy wykonywaniu swoich czynności w sytuacji, gdy pozwana wiedziała o okolicznościach ograniczających egzekucję wynikających z 833 par. 2 k.p.c. w zw. z art. 87 § 3 pkt 2 k.p., gdy pozwana wiedziała albo mogła z łatwością się dowiedzieć, że czynsz najmu otrzymywany przez powoda od spółki (...) stanowi jego jedyne źródło utrzymania i jeśli ta wierzytelność zostanie w całości zajęta Powód zostanie pozbawiony jedyne źródła utrzymania, a jednocześnie możliwości spłaty swoich pozostałych zobowiązań. Do obowiązków pozwanej, jako komornika sądowego należało prowadzenie egzekucji na podstawie i w granicach określonych przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

W konkluzji strona skarżąca wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ekonomii i rachunkowości na okoliczność wysokości szkody poniesionej przez powoda wskutek rozwiązania przez (...) umowy najmu oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo poprzez jego uwzględnienie zgodnie z żądaniem pozwu, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, ewentualnie w przypadku uznania, iż istnieje potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego, w szczególności przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, powód wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w wyniku przeprowadzonej kontroli instancyjnej uznał bowiem, że zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane bez rozpoznania istoty sprawy.

W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego (zob. w szczególności wyrok SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, Nr 1, poz. 22; wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, Lex, nr 55513).

Przepis art. 386 § 4 kpc stanowi natomiast, że w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, sąd odwoławczy może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania. Treścią normy prawnej zawartej w tym przepisie jest upoważnienie do wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego w określonych sytuacjach procesowych, jako wyjątku od zasady orzekania co do meritum sporu w tym postępowaniu. Jego brzmienie wskazuje jednocześnie na to, że nie zachodzi obowiązek prowadzenia przez sąd drugiej instancji postępowania dowodowego, zmierzającego do wyjaśnienia rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych

w sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał rozważenia poddanych przez strony pod osąd żądań i twierdzeń, jak również, gdy nie dokonał oceny przeprowadzonych dowodów i pominął mogące mieć wpływ na rozstrzygnięcie meritum sporu dowody zawnioskowane przez strony dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt tej sprawy przede wszystkim wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny co do zasady nie podziela stanowiska Sądu Okręgowego, że w sprawie nie doszło do naruszenia przez komornika przepisów regulujących przebieg postępowania egzekucyjnego, ponieważ strona pozwana uchybiła przepisom regulującym ograniczenia egzekucji z art. 829 kpc i następane.

Zgodnie z art. 833 § 1 kpc wynagrodzenie ze stosunku pracy podlega egzekucji w zakresie określonym w przepisach Kodeksu pracy. Art. 833 § 2 kpc stanowi natomiast, że przepis § 1 stosuje się odpowiednio do wszystkich świadczeń powtarzających się, których celem jest zapewnienie utrzymania.

Nie ulega wątpliwości, że do świadczeń powtarzających się, których celem jest zapewnienie utrzymania, zalicza się również wynagrodzenia wypłacane na podstawie umów cywilnoprawnych (jak np. na podstawie umowy najmu). W doktrynie podkreśla się, że pojęciu świadczeń powtarzających się, których celem jest zapewnienie utrzymania, należy nadawać szerokie znaczenie. Zaliczenie danego świadczenia do wymienionej grupy świadczeń zależy wyłącznie od ustalenia, czy świadczenie to ma charakter okresowy (powtarzający się) oraz czy spełnia cel wyżej wskazany. Świadczeniami powtarzającymi się są świadczenia wypłacane dłużnikowi okresowo w powtarzających się odstępach czasu (A. Marciniak, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. K. Piasecki, CH Beck, 2006, wydanie 4).

Niespornym w sprawie jest, iż pozwana, prowadząc od 10 lat egzekucje przeciwko powodowi w ponad 230 sprawach, po uzyskaniu od firmy (...) informacji o wysokości czynszu i okresie obowiązywania umowy umowę posiadała wiedzę, iż wynagrodzenie uzyskiwane przez niego na podstawie powyższej umowy ma charakter świadczeń powtarzających się a od 1 grudnia 2009 roku (data odbioru pisma powoda k. 28 akt KM 299/2007) była w posiadaniu także informacji, że wierzytelność ta jest jedynym źródłem utrzymania dłużnika, dlatego też na podstawie art. 833 § 2 kpc wierzytelność ta powinna podlegać takiej samej ochronie jak wynagrodzenie ze stosunku pracy, a więc nie mogła być zabierana przez pozwaną w całości.

Podstawą odpowiedzialności komornika z art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji jest niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności i do przyjęcia tej odpowiedzialności wystarcza sama niezgodność z prawem działania lub zaniechania komornika przy wykonywaniu czynności, przy czym jego odpowiedzialność jest odpowiedzialnością deliktową, niezależną od zawinienia (zobacz: wyroki Sądu Najwyższego z: 10 lutego 2010 r., V CSK 279/09, LEX nr 585901, 6 kwietnia 2006 r., IV CSK 6/106, M. Prawn. nr 9, poz. 458, uchwały Sądu Najwyższego z 13 października 2004 r., III CZP 54/04, OSNC 2005 r., nr 10, poz. 168 i poglądy doktryny - „Odpowiedzialność odszkodowawcza komornika jako organu egzekucyjnego” – G. Rząsa, „Radca Prawny” z 2004 r., nr 1, poz. 65, LEX nr 41824/2).

Skoro natomiast powołany wyżej przepis nie określa samodzielnie przesłanek odpowiedzialności komornika w sensie warunków powstania obowiązku naprawienia szkody, to w tym zakresie mają zastosowanie ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej wynikającej z przepisów kodeksu cywilnego, tj. szkoda, zdarzenie z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy i związek przyczynowy między zdarzeniem a szkodą, wynikające z przepisów Kodeksu cywilnego.

Sąd Apelacyjny z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok z 16 marca 2007r. III CSK 381/06; wyrok z 13.07.1977 I Cr 238/77; wyrok z 16.09.1997r. - III CKN 129/97) widzi potrzebę zwrócenia uwagi także na to, że roszczenie o odszkodowanie dochodzone na podstawie art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji nie jest warunkowane potwierdzeniem wadliwości czynności komornika w trybie skargi na jego czynność, ponieważ złożenie takiej skargi nie należy do czynności przedsięwziętych bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia, do których odnosi się treść art. 123

§ 1 pkt 1 kc. Jest także niezależne od winy komornika i nie ma znaczenia świadomość komornika co do bezprawności jego działania (tak H. Ciepła, J. Skibińska-Adamowicz, Status prawny komornika i podstawy jego odpowiedzialności odszkodowawczej po uchyleniu art. 769 k.p.c., PPE 2006, nr 4-6, s. 19; por. Z. Banaszczyk, System prawa prywatnego (w:) Prawo zobowiązań. Część ogólna, red. A. Olejniczak, t. 6, Warszawa 2009, s. 812). Podkreślenia wymaga również, że sposób ustalania dochodu podlegającego ograniczeniom egzekucji określony zarówno art. 834 kpc, jak i art. 835 kpc odnosi się także do należności wymienionych w art. 833 kpc.

Konstatując powyższe należało stwierdzić, że Sąd Okręgowy opierając się na błędnym wniosku, że nie doszło do naruszenia przepisów o egzekucji - pomimo sprzecznego z prawem zajęcia wierzytelności w pełnej wysokości w sytuacji objęcia jej ochroną na podstawie art. 833 § 2 kpc - nie wyjaśnił w koniecznym dla rozstrzygnięcia zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia powstania szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zgłaszaną przez powoda szkodą i jej wysokością a stwierdzonymi uchybieniami komornika. (por. wyrok SN z dnia 7 maja 2010 r., III CSK 243/09, LEX nr 852665; wyrok SA w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2010 r., I ACa 925/10, LEX nr 898665).

Sąd Okręgowy uchylił się od zbadania, czy w ogóle pomiędzy faktami wskazywanymi przez powoda istnieją obiektywne powiązania - co oznaczało konieczność określenia, czy dany fakt (przyczyna) był koniecznym warunkiem wystąpienia innego faktu (skutku), czyli czy bez niego skutek by wystąpił z wykorzystaniem testem warunku koniecznego (sine qua non), ani nie odniósł się do kwestii związanych z koniecznością zbadania czy w sprawie występuje związek przyczynowy „adekwatny” w rozumieniu przepisu art. 361 § 1 k.c.

Sąd Okręgowy z naruszeniem art. 328 § 2 kpc. oraz art. 23 ust. 1 i 3 u.k.s.e. i art. 361 k.c. nie przeprowadził powyższego rozumowania, co było warunkiem umożliwiającym ocenę istnienia związku przyczynowego między zachowaniem komornika a zgłaszaną przez powoda szkodą.

Te wszystkie kwestie, których w wystarczającym stopniu nie objaśnia dotychczasowe postępowanie dowodowe, przekonały Sąd Apelacyjny o braku rozpoznaniu istoty sprawy. Definitywne rozstrzygnięcie sprawy stanie się zatem możliwe dopiero, gdy po ponownym jej rozpoznaniu Sąd Okręgowy ustali i wyjaśni wszystkie sygnalizowane wątpliwości o istotnym znaczeniu dla wyniku sprawy.

W tym stanie rzeczy za zasadny należało uznać podniesiony w apelacji zarzut nierozpoznania istoty sprawy, co na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo w stosunku do komornika

i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (art. 108 § 2 k.p.c.).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd pierwszej instancji winien dokładnie rozpytać powoda na okoliczności związane z powstaniem szkody – a w szczególności: co do wysokości rachunków za energię elektryczną i okresu zalegania powoda z opłatami z tego tytułu w zakładzie energetycznym, skutkujących odłączeniem prądu; zakresu prac remontowych i umówionego przez strony czasu ich wykonania w kontekście wskazanych przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością we W. wad fizycznych przedmiotu najmu, jako przyczyn wypowiedzenia umowy pismem z dnia 3 lutego 2010 roku (k. 17-18); przyczyn zwłoki powoda w usuwaniu tychże wad

i długości jej trwania; czy z dochodu, który powinien nie podlegać zajęciu - przy uwzględnieniu kosztów własnego utrzymania powoda - był on w stanie opłacić należności za energię elektryczną i czy dopiero po dacie zajęcia wierzytelności powstał jego obowiązek usunięcia wad fizycznych przedmiotu najmu - wskazanych jako przyczyna wypowiedzenia umowy, a jeśli tak - to czy z dochodów w wysokości wolnej od zajęcia prace te mogłyby zostać wykonane oraz po przeprowadzeniu postępowania dowodowego zgodnie z regułą rozkładu dowodów z art. 6 kc - ocenić zgodnie z kryteriami zawartymi w przepisie

art. 233 § 1 k.p.c. czy istnieje ścisły związek przyczynowy pomiędzy uchybieniami komornika a szkodą majątkową powoda.

Dopiero wówczas możliwa będzie ocena, czy pozwana rzeczywiście ponosi odpowiedzialność za naruszenie art. 833 § 2 kpc, a jeśli tak – to w jakim zakresie.